

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **O. H. I.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j. OAM-626/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Rakousko. Postup žalovaného je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně. Není tomu tak.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v červnu letošního roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 26. 8. 2025, č. j. OAM-626/ZA-ZA11-D07-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Posoudil ji v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou. Příslušnost k jejímu posouzení má totiž podle čl. 12 nařízení Dublin III Rakouská republika.
3. Při poskytnutí údajů k žádosti a při pohovoru žalobce uvedl, že přicestoval na konci března letecky ze země původu do Rakouska, kde setrval čtyři dny, navázal kontakty a následně odcestoval do Česka, kam dorazil na počátku dubna 2025 kvůli nižším životním nákladům. Nejprve bydlel v hostelu, později v soukromí. Do EU vstoupil na základě rakouského víza platného do 15. 4. 2025, jiné povolení k pobytu nemá. O mezinárodní ochranu dosud v žádné jiné členské zemi nežádal. Jde o jeho první cestu do EU, nemá zde příbuzné. Je rozvedený a má čtyři děti, které zůstaly v zemi původu. Nezáleželo mu na tom, která země mu vízum udělí. Rakousko opustil kvůli vysokým nákladům. Preferoval Česko pro jeho vyspělost, nízkou kriminalitu a rozvoj Prahy. V EU se nesetkal s problémy, nemá zdravotní potíže a neužívá léky. Do Rakouska by se mohl vrátit, ale v Česku má známé a cítí se zde lépe.
4. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Rakousku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Na základě zprávy o rakouském azylovém systému z prosince 2024 dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Rakousku. Skutečnost, že v Rakousku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Rakousku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí. Rakousko má propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, které plně odpovídají standardům azylového práva.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu. Ohledně Rakouska poté uvedl, že tam na rozdíl od Česka, kde se plně integroval, nemá vytvořené funkční zázemí. Žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu meritu, resp. k odůvodnění obav žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Rakouska. Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, zda žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu. Na základě těchto tvrzení označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhola nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Rakouska. Žalobcova integrace v ČR je důvodem pro udělení humanitárního azylu, bez ohledu na příslušnost Rakouska pro projednání žádosti.
6. Žalovaný k námitce žalobce, že se nevypořádal s jeho obavami z vycestování do Rakouska a neposoudil důvody žádosti o mezinárodní ochranu, uvádí, že žalobce v řízení žádné

konkrétní negativní skutečnosti ohledně Rakouska netvrdil. Naopak při pohovoru uvedl, že se v Rakousku nesetkal s žádnými problémy a neuvedl žádné důvody, proč by se tam nemohl vrátit, kromě osobních preferencí vůči Česku. Žalovaný nemohl žádost posuzovat po věcné stránce, protože příslušným státem k projednání žádosti je Rakousko. Tvrzení žalobce o jeho plné integraci v Česku po půl roce pobytu považuje žalovaný za přehnané.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba *není důvodná*.
8. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1).
9. V uvedené kapitole je čl. 12, podle jehož odstavce 2 platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pak platí, že pokud je žadatel držitelem jednoho či více víz, jejichž *platnost skončila před méně než šesti měsíci* a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použije se odstavec 2, dokud žadatel neopustil území členských států. Z toho opakem (*a contrario*) platí, že pokud platnost víza skončila před méně než šesti měsíci, pak stále platí příslušnost státu, který toto pobytové oprávnění vydal. Žalovaný tedy správně určil jako příslušné Rakousko, protože žalobcovo rakouské vízum bylo platné do 15. 4. 2025.
10. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jinak velmi obecných a nepřiliš konkrétních žalobních námitek však lze dovozovat, že se žalobce zřejmě domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU
11. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
12. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
13. Žalovaný se však tomuto tématu v odpovídající míře věnoval (viz bod 4 výše). Žalobce ve správním řízení žádné výhrady vůči rakouskému azylovému systému nevznesl. Judikatura z poslední doby pak také systémové nedostatky v Rakousku neshledala (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2025, čj. 41 Az 35/2024-29, či ze dne 20. 1. 2025, čj. 41 Az 28/2024-352).

14. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu v Rakousku, a (v žalobě nekonkretizované) obavy, které má v souvislosti se svou osobní bezpečností, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. *Účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost.* Tím je Rakousko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
15. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
16. Žalobce dále namítá nedostatek odůvodnění spočívající v chybějícím posouzení obav žalobce z vycestování do domovského státu. Jak již soud ovšem vysvětlil, tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení podle nařízení Dublin III. Jeho výsledkem je pouze určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. *Opodstatněností obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné rakouské orgány.* Ze stejných důvodů nemůže být úspěšná ani námitka o humanitárním azylu. To je otázka, která vůbec nespadala do výše popsaného předmětu řízení.
17. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Rakousko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
20. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 4. listopadu 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce